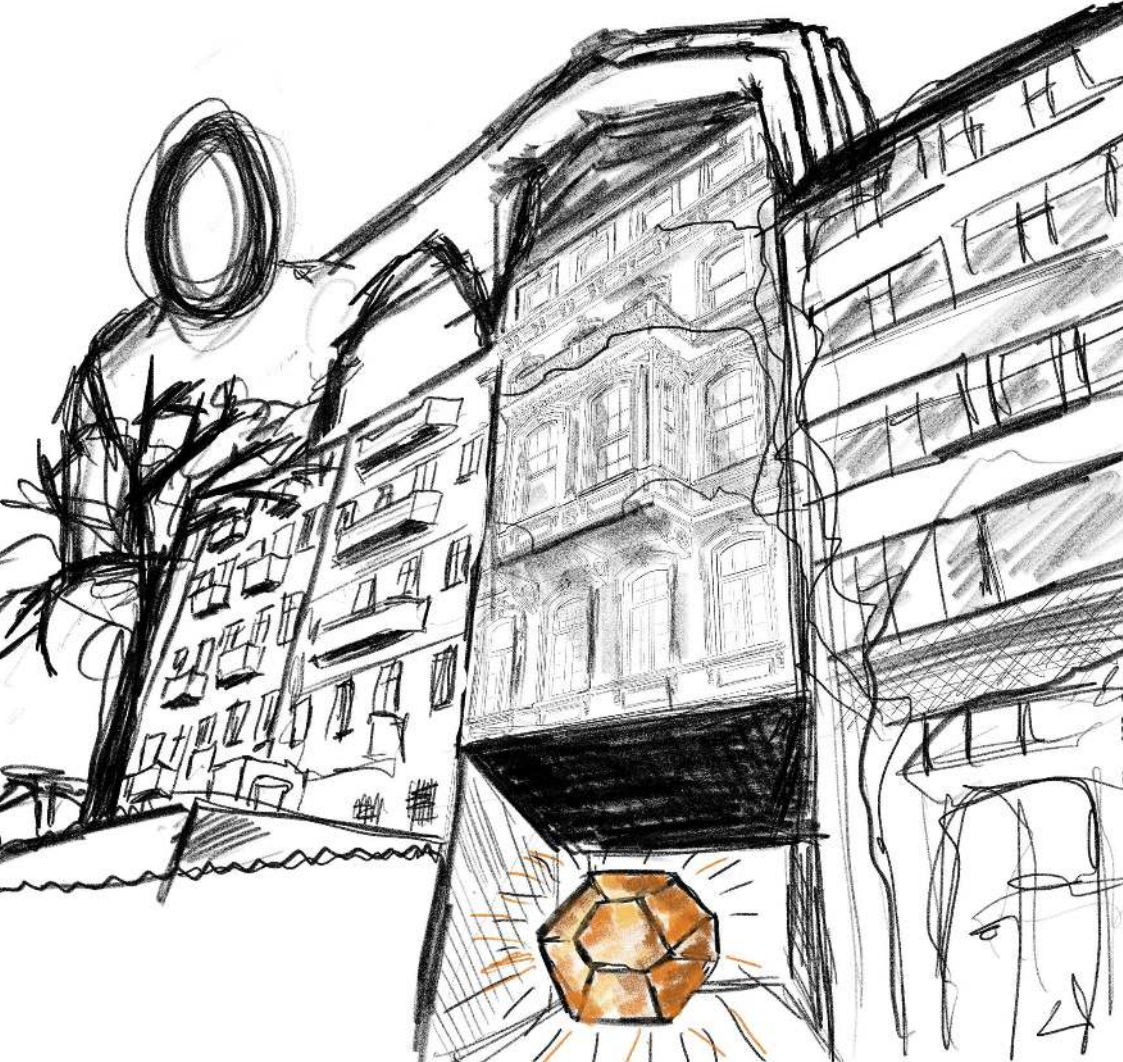

SAYI 3

KALSEDON FANZİN

ŞUBAT 2025

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

Zihnimde bağdaş kuruyorum ama ayaktayım

Her ne kadar hava sıcak olsa da sağ omzumu yasladığım tırtıklı balkon duvarı bedenimi ürpertecek kadar soğuk. Bu duruma aldırış etmemeye çalışıyorum. Duvarla vedalaşırsak yere oturup bağdaş kurmam gerekir. Zihnimde de bağdaş kurduğum düşünülürse kaybolmuşlara dolarla yol gösteren Buda çakması bir meditasyoncudan farkım kalmaz. İstediğim şey bu değil. Yarisına geldiğim sigaramla zihinsel jimnastiğimi yarım ekmek döner ve ayrıntı aynı anda bitirir gibi eş zamanlı bitirip arınmış bir halde, içeriye, gönüllü yattığım hapisaneme geri dönmek; isteğim bu. Ve yine, ne istediğimi bildiğim zamanlarda olduğu gibi arzuladığım şey benden kaçmakta. Neyse ki zinciri amigdalama bağlı. Pek uzaklaşamaz.

Tam da odaklandım derken karşı apartmandan biri çıktı balkona. Başımı eğdim. Halbuki kendi balkonumdayım. Neden bakışlarımı kaçırmak zorundayım ki? Bu cümleden cüret alıp başımı neden kaldıramıyorum ki? Ona bakmam şart değil ya, mesela kara bulutlu gökyüzüne baksam...

Balkon evimin bir parçası olmasına rağmen evimdeymişim gibi davranamayacağım bir yer mi? Absürt miktarda paralar harcıyıp loca kiralayanların, içtenlikten uzak kahkahalarını açıklar mı bu durum? Neden böyle bir benzetme yaptım ki? O kahkahaları anlamış olmak bana nasıl bir fayda sağlayacak ki?

“Olur mu...” dedi kendim. O kadar soru sorup cevaplamamıştım ki kovalamama gerek kalmadan kendim kendisi gelmişti. Benden istediğinde kaçabileceğinden bu denli emin mi? Kedi kılıklı mı içimdeki benliğim? “Senin yokluğunu çektiğin şeylerin zenginleri o zenginlikleri nasıl harcıyorlar, bilmek istiyorsun,” dedi.

Geçen sefer benliklerim tartışırken kenardan dinlemiştim. Neden doğrudan benimle muhatap oluyordu ki şimdi? Kendim başlatmak istiyordum bu sohbeti. Onun koyduğu kurallarla iletişim kurmak istemiyorum. Yoksa söyledikleri oğlunca düzeltilmiş, gururu kırılmış bir baba mı oldum ben? Her biri zihnimin kıvrımlarında çakıp duruyorken aynı zamanda onları doğurmuş da olmalıyım... mıyım?

Canım sıkıldı. Kaldırdım başımı. Allah'ın cezası lütfu komşum da görünmez olmuş. İçeri mi geçti yoksa düştü mü aşağıya? Neyse ki kimsenin hayatı beni hiç mi hiç alakadar etmiyor artık.

Sigaram da bitti. Ciğerlerimdeki bu son nikotin dumanına dertlerimi yükleyip de göklere üfleyecektim hani... Kendimle inatlaşmalarımda ne zaman vazgeçmem gerektiğini öğrenmem lazım sanırsam.

Uflaya puflaya izmariti güya kokusuz küllüğe tıktırdım. İçeri geçiyorum.

Mübin Küçükoğlu

Bir Mucize Gerek

İrrasyonelitenin kuytu köşelerinden, kalabalık sokaklarına dönebilmek için
Başkasına güvenmek bilinçsizliğinde tekrar huzur arayabilmek için
Aşk için örgütlenebilmek için
Anlam ve hakikat krizini tekrar tekrar ele alabilmek için
Çünkü artık birisi absürt, birisi belirsiz
Demem o ki
Gemiler sokaklardan da geçse, okyanuslarda trenler de yüzse
İlk iş gözlerimi ovalayıp gördüklerimin gerçekliğini sorgulamak olacağı için
Hissel yanılgıların yol açacağı düşsel intiharları bir bir önleyeceğim
Çünkü sen tabancayı şakağına dayadığında, kapıdan bir leylak sesinin geleceğinin
garantisi yok

Kendi kendime yumruk oldukça, kiliseye olan itaatsizliğimiz
Ve meyve bahçeleriyle dolu düşlerimiz
Nefes almayı sürdüreceğiz
Bir kadının avuçlarını terletmek yalnızca kalbimde bir enfarktüstür şimdi

Can Kalender

Belgesel Kuşagından Öğretilmiş Çaresizlik

sınanıyorsak neyle
yapı taşı olsun cebimin, biriktireyim
ağır bir baş için biraz
biraz da yerde kalmak için
sağlam basacak ya ayağın ya da aklın

istediğim kadar çiçek toplayayım
şirde kullanmalık hasat yasak bana

istediğim kadar toplayayım tüm dikkatimi
neden olmak ve sebep olmak arasındaki farkı anlayamıyorum

varsa öbür taraf kırmızıyı seçiyorum
itiraf edeyim hep bilincindeydim
çocuk reyonu kıyafetlerinin cepleri
yetişkinlerinkinden daha büyük.

keşke inansaydık birimiz en azından diyorum bazen
“yalvardık da olmadı” derdik
elimizden geleni yaptık
beklendik bir sonla kaybettik hastayı

benim bu dünya en çok acıyan yerim
“n’olacak canım çocuklar eğleniyor kendi aralarında” deyip
eski usul bir pişmanlığı devralıyorum
ömrünün sonunda yaşadığı çağdan haberdar olma çabasını takdir ediyorum
dedemin
umut aslanın ağzında! (belgeselde izliyoruz, tekrar tekrar)
günümüz şartlarında avcı- toplayıcı kültürün kabulü gibi
haber ajansları, gündüz kuşağı, national geographic

yer verdiğim her teyze
benim yerimi alıyor
benleşiyor, benceleşiyor, bencilleşiyor*
eşdeğerim.
eş değerim.
eş, değerim.
sahnede devleşiyorum bir anlığına
-yalnız kalmak istiyorum-
bakıyorum, dibimde bitiyor insanlık.

Çatlak ve Kırık

O çatlak, bu kırık
Kahve içeceğim, fincan çatlak
Ve fincanın sahibi bana kırık
Fincanın altlığı çatlak
Altlığın sahibi bana kırık
Fincanım yurt dışından, ilk hediyem
Özgüvenim, ona bakarken çatlak ve kırık
Fincan altlığım, annemin çeyizinden
Annemin hayatta kaldığı ruhu çatlak ve kırık
Bir dostum kaldı, kahvenin yanında
İç sesim
Çünkü kime desem, diyor
O çatlak, bu kırık
Ya benim bana kalınca halim ne oluyor?
Benliğim de kendi kendine
Çatlak ve kırık

Emre Yılmaz

İrem Kuleci

Müjde!

Tanrı hayata geri döndü.

İnsan doğası kutsaldır. Kendisini bölmeye çalışan her olguya lanet okuyorum. Düşüncelerimi, hislerimi bana yabancılaştıran, onları bana düşman ilan eden her öğretiyeye karşı çıkıyorum. Ne cüretle bana, doğamı hor görmemi dikte edersiniz. Her düşünce, sanki kontrolümüzdeymiş gibi, niçin duygulardan üstün tutuluyor? Hakikat arayışı, felsefenin ve bilimin aracı, niçin kaotik düşünceler de kontrolsüz duygular değil? İnsana hakarettir saf rasyonalizm, kendisini hor görmeyi öğretir.

Doğa hakikattir. Dolayısıyla bu hakikati kavramak için, bütün varlığımızın seferber olması gerekir. Uydurma ahlaki kurallarımızla, kafamıza göre davranışlarımızı iyi ve kötü diye bölerek, sağ eli sol eli zapt etmesi için kullanarak bir gelişim gözlemlemek söz konusu olamaz. Sadece düşüncelerimizle, sadece düşünerek, kendimizi anlamada ne kadar yol kat ettik? Kendimizi tanımada ve değiştirmede kullanmaya çalıştığımız bu yarım formül, nasıl evreni keşif sürecinde kullanılması öne sürülebilir, kendisiyle bir denklem kurulabilir?

Evrenin bir parçasıyız. Evrenin kaotik, öngörülemez okyanusu içerisinde belirsiz bir damlayız. Beyin ve kalptir spin değerimiz; bir bütünün iki yarısı, bizim bölümümüz. Kendinizi hakir görmeyin, kendinizle kavga etmeyin. Evrene daha çok benziyorsunuz babalarınıza benzediğinizden. Bu ergenlik dönemi, bu kavga sona erdi; Tanrı tekrar yaşıyor.

Amen.

Tolga Ay

Ayna

Bu rüzgar hepinizi alacak çaresi yok bir o kalacak geride

Özlemini büyütecek her ayrılışında

Sevinçlerin kederlerin yıkılacak bir çitin üstünde

O çantalı adamın yüzüzlüğü ile

Son bulacak belki,

Belki aramaktan vazgeçeceksin

Bu arada babam dedi, ne zaman ölmüştü?

İnceldiği yerden döneceksin evine

Huzuruyla özgürlüğünü alıp da eline bir kuşun

Cesaret bulacaksın kanatların değince göğ

İslanmak gerçeğini yükleyip sırtına

Bir parçası olacaksın belki de bulutun

Düşerse senden bir tüy gelip de önüme

İşte o tüy söküp götürececek bir ruhu dert etmeye

Ayna

Bizler çocuk değiliz sıkılıp da uyuyalım dağıttığımızın üzerine

İlla birimiz uyanır da boynuna bağlar zincirleri dağıttığını düzeltmek yerine

Bilmez miydik dersiniz yaptığımız ne kadar alçakçadır

Fakat yakmalısınız uykusunda bir çocuğun masumiyetini

Böyle ulaşmıyor mu derdi Tanrı zaferine

Oturmuş kadın düşlerinin kıyına

Belli çok uzaklara düşmüş gönlünden bir parça

Bir an ayağa kalkıp Tanrı'ya gölse

İhanet etmiş olurdu gözlerindeki yaşa

Korkmaya hakkı olmadığı söylenmişti

Gölmeye, ağlamaya

Yalnız saçları kekik kokardı, gözlerinde dargınlık, ellerinde pranga

Sayfalar derde dolar çayırlara yağmur yağardı

Kadın uzaklara baktığında

Siyah perdelerin tozlu rafların ve her gün büyüyen bu yalnızlığın

Arasında

Bir anne duası ne kadar temiz ne kadar uzak

Tıpkı

Yabancı rüzgarların getirdiği yabancı türküler kadar tanıdık

Bir türlü hatırlayamadığım

Yalnız başına yürürken sokakta dans etmek sanmışlığı da vardır özgürlüğü

Ama ne gelirdi ki elinden

Tutmuşken bu kadar kansızlığın

Eren Dertli

Ebegümeci

ebegümeci
sanki sana bakıyor
yeryüzü gökyüzüne
ben sana bakıyorum
kısıyorum ama
altını gözlerimin
her ne tarafa dönsem
kuzeyi gösteriyor yönüm
güneşim diyorum
sen olabilirsin sanıyorum
ben bir ebegümeci
sen oluşumun kaynağı
akan ışığımsın
yüreğimi ısıtan
mor çiçeklimsin
yumuşak ve şifalı
yeşil bakışlım
sayısız faydan var ruhuma
arsızca çoğal
fazla gelmezsin ki
kentimin köşe başlarında
zihnimin çıkmaz sokaklarında
sana muhtaç kalayım
tek çarem
senin kokun olsun
bir damla nefes olsun
vitaminli bakışların bana
öyle varsın ki
ben olmasam da
yine olacaksın
meskenin ıssız araziler
mevsimin güz ne de olsa
sen kök
ben dal
sen akarsu
ben matara
sen Şems'in öğrencisi
ben pusula kullanan
sen yapan
ben yıkan
olsun

tüm aklımı
tanrı'nın bana
layık gördüğünü
aramaya kullandım
şimdi soluklanabilirim
mevsimini beklerken
her yerdesin
ama herkesle değil
seni bilen anlayan
onca kalabalığın içinden
seni seçene yönünü dönüyorsun
Tanrı güler mi
belki tebessüm etmiştir
beni tamamladığın
onulmadığın için

Ayşe Ok

Edimsel Koşullanma

bir yüz seçtim
bugün
tesadüfi kaldırımlarda
yorgan altlarında
kediler
koşuşturur peşime

rahatsız mı ettik,
velhasıl kelimün kavlen
yerleşik duyguları
yerinden mi ettik

belki kesişen
doğrulara
yanlış yaptık

bundan mı helak olduk
ve bundan
cenneti mi sattık

edimsel koşullanıyorum
kalbimin hoş sesine
sus
gürültü etme

İrem Ateş

Ömer Can Saka

Tanıdık Bir Zil Sesi

Mutfakta oturmuş, zihnimin durmadan tekrar ettiği düşünceleri dinliyordum. İçime akan bir yol var; gökyüzüm buğulu, sesler boğuk boğuk. Ne bir çıkış yolu görebiliyordum ne de kendi sesimi işitebiliyordum. Bunun bir sonucu olarak artık pek konuşmuyordum. Ne telefonum çalıyordu ne de ben birini arıyordum. Derken, evin diğer odalarından birinden tanıdık bir zil sesi duydum. Aylardır bu sesi duymamıştım. Beynim bana bir oyun mu oynuyor diye sesin susmasını bekledim, ama zil tekrar çalmaya başladı. Kafamdaki düşünceler bir anda yerini anılara bıraktı. Herkesten farklı olarak o numaraya ait zil sesi özeldi. Aradığında heyecanla telefonu açmak, “O arıyor!” diyebilmek için böyle yapmıştım. Bedenimi bin bir zorlukla ayağa kaldırdım, yatağın dibindeki 3-2 giysi parçasını sola doğru itip koridora yöneldim. “Neden şimdi? Onca zaman varken neden şimdi?” diye sorular sormaya başladım. Açmayacaktım. Aramasına geri dönmeyecektim. Beni kuytu köşelerde yalnız bıraktığı için hesap sormayacaktım. “Bu saatte neden arıyorsun?” diye de sormayacaktım. Bir zamanlar, hangi saatte ararsa arasın telefonu açacağını bilirdi. Saat gecenin ikisi... Arama sonlandı, ardından başka bir ses geldi. Aramasını duymazdan geleceğimi bildiği için mesaj atmaya karar vermişti:

“Her şey için özür dilerim. Geç bir özür oldu... Lütfen bana cevap ver.”

Mesajı okur okumaz bir kahkaha attım. Sesim öyle yüksekti ki evin içinde yankılandı; irkildim. Ne olursa olsun cevap vermeyecektim. İyileşmeye çalışan, kendini o çukurdan çıkarmaya çalışan o kadına bunu yapamazdım. Hayatını düzeltmek için her şeyi göze alan beni, tekrar kötü hissettirmesine izin veremezdim. Kafamda ona cevap verdiğimi hayal ederek telefonu yerine bıraktım ve uyumaya koyuldum.

Zihnimde yankılanan bu cümle, anılar trenine binip bugünü sonlandırdı: “Kalbimde hiç sönmeyeceğini zannettiğim o volkanı söndürdün. Bunun bir geri dönüşü yok.”

Müge Kartal

Unutmuřum

Ne olur affet beni kızım, unutmuşum hepsini
Ağacımdan tek sana topladığım melodileri
Parmak boyalarla süslediđimiz düşlerimizi
Beraber ektiğimiz sayısız rengarenk çiçeği

Peki ya beraber patlattığımız o baloncuklar
Tatlı yorgunlukta kulaklarımızdan gelen buhar
Işıklarıyla gündüzümüzü renklendiren pazar
Sevgimi avucuna saydım binler tane yüz kadar

En ham noktasına kurdun salıncağını zihnimin
Benim yönüme sallanışın kendinden pek de emin
Anımsamadığım gülüşün gördüğümden de şirin
Belki bir güz rüzgarını canlandıracak güneşin

Sana söz kızım, bir gün hepsini hatırlayacağım
Bunlar bana verilmiş bilmiyorum kaçınıcı şansım
Zamanla seni de bilirim sevgini de tanırım
Ama trenler dönmese de seveceğim, ilk göz ağrım

Hülya Sinem Baysal

Yabani

Uyku özlemiyle yanan gözler, iki mil uzakta ateş böceklerini andıran şehir ışıkları, bordaya vuran akıntının hışırtısına karışan hafif bir müzik, içimi ısıtmak için ince belli bardakta çay, ruhum içinse sigara... Ne çok özlemişim sorumsuzca sabahlara kadar oturmayı. Ne çok özlemişim kendimi ve özümle raks eden kalemimi. Efkârlanamayacak kadar yorgunum. Gözlerimin perdesini özlem çekmeyecek kadar açmışım. An içinde kâh kayboluyorum; kâh aidiyetime yaklaşıyorum. Nasıl olur da demirden yapılmış yüzen bir hapishane içinde bu kadar huzurlu olabiliyorum? Deniz rüzgarının tadına varan karaya dönemez derler. Belki de doğrudur. Peki bu bir dert midir? Bilmiyorum. Sadece kaçmak istedim. Kendimden ve tüm sorumluluklardan... Ben sakalları aklaşmaya başlamış koca bir çocuğum. Büyümek bir yana bu kadar yaşayacağımı hayal ile edemezdim. Zamanın aklen durduğu bir yerdeyim. Kendimden kaçamasam da zamanda kaybolmuşum. Arada sırada ailenin er kişisi evinde olmalı; sevdiklerini korumalı kollamalı diye yalandan mızızlanıyorum. Oysa ki sevdiklerimi üzmemek, kırmamak için onlardan uzaklaşan adamım ben. Dün de bugün de. Belki size garip gelir. Sevilip sevdiğine sarılmak varken nasıl olur da kaçarsın? Çünkü ehlileştirilemeyen vahşi bir atım ben. Sevdiklerimin istediği gibi biri olmak bir kenara özümün istediği gibi biri bile olamıyorum. Hâl böyle olunca yabanileşiyor ve el uzatana hırlamaya başlıyorum. Oysaki burada kilometrelerce uzakta o sevgi benim yüreğimi okşuyor. Üstelik seveni, sevmeyeni daha iyi ayırt etmemi sağlıyor. Aklım yüreğime söz geçirebiliyor ve arzu ettiğim üstün insan olmaya bir adım daha yaklaştırıyor. Evet deniz her şeye rağmen bana iyi geliyor. Hem ne demişler;

Denizcilik orospuluk gibidir. Bırakmak istesen de bırakamazsın.

Cafer Batuhan Alper

Yalnız Hüznün Rengi

Vakit, acılarını kusmak vakti yine
Yine ağlayıp gülmek arasında gidip gelen,
Hafif nemli gözlerini saklamak vakti.
Sayfalara irinler akıtmak
Kendine verdiği sözleri yutmak vakti.

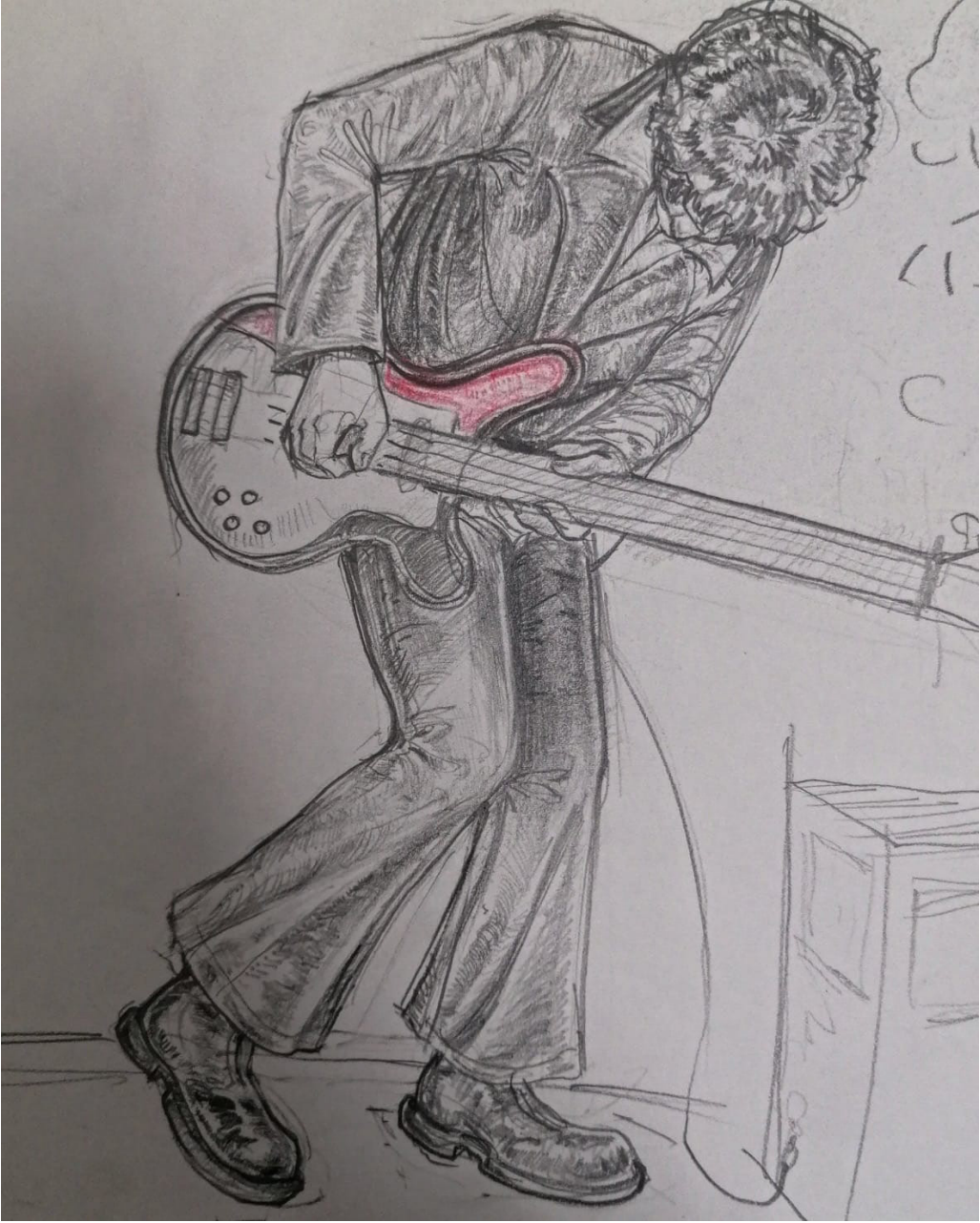
Dilin varmaz söylemeye de
Adın gibi bilirsin aklındakini
Keşke dersin, keşke alsa da canımı
Sussa kafamdaki kıyamet sesi
Keşke...

Anlatsan, anlatılmaz ya hani
Bağırsan ,duymazlar sesini
Kabuk tutmaz da artık yarası
Yazılacak kaderin en adisi

Baksana etrafına, ne kaldı ?
Arkadaşın, uluyan rüzgarlar
Sevgilin, sararmış kitaplar
Ellerin, unutmak için yazar oldu.
Ruhundaki sancıyı bastırmak için
Hasretine mezar kazar oldu

Dayanmadı yüreği bütün bunlara
Kumaşı dikiş tutmadı.
O, bedeni büyümüş bir çocuktu.
Giderek kararan bu dünyayı,
Beyazlara boyarken mahvoldu...

Kayra Özdemir

Beyza Betül Şen

İltica Karnavalı

abime

*sofie. look at my vision board. i will kill the birds of king.
buy all turkish delights. watch the blood flow*

şehri kara maskeli militanlar basarsa
bir arnavut güzü ile savunman için gövdeni
sesim sana tam o türden bir matematik sağlayabilir.
aşabilir sınır boyu kentlerinin yüksek duvarlarını
bir militanı kemiklerinden avlayabilir.

şüphem yok matematik egzamayı hesaplar
saçlarının bitki örtüsünü ilan ederiz böylece
öyle ki kentler sadece mukavvadan yapılmıştır
sadece kentler yatmaz kan uykusuna, yemin ederim.
yemin ederim ben ellerimde not defterleri, saçımda kızıl fırtınalı rus tankları,
gözlerimde hiç vurulmamış vampir bedenleri ile tamamladım bu yolu.
dişlerin çocukluğumla ilgili bir günceye saplanınca kanım akıyor artık
ellerimle yokladığımda bulamadığım tabancaya endişelenmiyorum
öyle küçük kamburumu çiviliyorum yastığa.

evrenle aranızdaki şarj kopmasın diye
uyurken daha dikkatlisin artık, belli.
burnuna konuveren iltihabın ciğerlerindeki kantona düşmemesi için ağzından nefes
alıyorsun, müthiş.
yaşadın ve tecrübe ettin tüm sembolleri
iltica ile sahil güvenlik anonslarını ayırabiliyorsun birbirinden.

belli bir noktaya gözlerini kırpmadan bakınca ağladığını
insanların
insan olmanın ne türden bir koro olduğunu biliyorsun.
cesetler düşüyor hayatımızın orta yerine kabuk gibi.
hepimizi alıp az oynanmış bir senaryonun yanına bırakıyorsun
tükenmek adında bir orgazmı kutluyorum içimde.
iyice şişmiş ölümlere hangi panzehrini iyi geldiğini biliyorum.

Mervan Ari Sunca

Sky On Earth

someday i will collect falling stars
so that i can sprinkle them on your scars
if you tell me where it hurts all the time

someday i will collect falling stars
and put them in your eyes
when the light behind the mirrors of your heart are tired to shine

someday i will collect falling stars
they say all those stars die
but they will find a life
when i bring them by your side

the chaos of the desideration, farewell!!
because someday we will collect falling stars
and i will forever hide in your arms

Işıl Gürbüz

A. Münib Küçükoğlu

Ayşe Ok

Güzel Dünya

Ben ne yazsam sen oluyor
İlk harfini değıştirsem, diyorum
gelir gerisi;
F demeden daha
bak yine sen oldu,
sen oldu komşunun kedisi
Yazmaktan korkuyorum
Kıskanıyorum çünkü seni
Tek benim olmalısın diyorum
Kimse görmemeli
Fakat ben ne yazsam sen oluyor
Mecburen değışiyor dünya
öyle güzelsin ki...
Fakat az ömrüm kaldı,
dünya hâlâ çok çirkin.
Çocukların hâlâ yarım sevinci.

F.A.Z

Gurbet Elde Soldu Gönlümün Gülü

Gurbet elde soldu gönlümün gülü
Kavuşmak bir ömür sonraya kaldı
Küsüp ötmey oldu ruhum bülbülü
Ağlamak gam çeken mısraya kaldı.

Anlatacak dilimi taş ettiler
Güldürecek gözümü yaş ettiler
Yiğide bir soğanı aş ettiler
Yaşamak bir zalim dünyaya kaldı.

Uğramaz oldu kapımıza bahar
Ölümü unutan kurtuluş arar
Akıl baştan gidince neye yarar
Azığın doldurmayan yaya kaldı.

Kul Okan der ki sevdaya can feda
Yarsız olan cihanda olur heba
Son bir vurgun geçer aşkıktan veba
Bir canımız vardı toprağa kaldı.

Okan EMRE

Beyza Betül Şen

Mübin Küçükoğlu
Can Kalender
Deniz D. Sonat
Emre Yılmaz
Tolga Ay
Eren Dertli
Ayşe Ok
İrem Ateş

Müge Kartal
Okan EMRE
Mervan Ari Sunca
F.A.Z
Işıl Gürbüz
Hülya Sinem Baysal
Cafer Batuhan Alper
Kayra Özdemir

Çizimler: A. Münib Küçükoğlu
Beyza Betül Şen
Kapak: A. Münib Küçükoğlu
Arka Kapak: Haya Makki

